

oljekui Jõland Tefus-mind käspiddi kin-
 ni peaus ja sadus mind välja ja sisse-
 minnema, ja hääas Tummala sannaast
 mo peale: meie lähhäme iggaidest
aia ekk pole. Jest. Tefus sei-
jab mo meles, ma mosten inka Tefus se
peale, ei ma tahha ial temi mäss lahkuda,
ni kaua kui ma ellus ollen. Tefus on mo
filma rööm, minno füddame pureni rö-
murstus, minno hinge kallim illo, Tefust
ma armastan järgeste. Sefinnane lam-
brane olli otrimal maal üas neist, kes alo
ja ärrapöldud olli. Ta rakis pisut et
temma wägga hästi olli öppinud need
sannad Wau: samu: X, 19. salmi: Kus-
paljo sanne on, seal ei lõppa ülleapmine-
ne, agga kes ommad uled kelab rakionast,
se on moišlik. Agga Tefusje Kristusje
waim teggi temma hinge ees omma tööd
sedda ennam ja wäggewarminne, lest mis
ta nüüd liikas ehk weel Ma peäl ellas, sed-
da ellas ta nüüd öiete Tummala poia us-
kus, ja naatis omma ello ja wisidega illes
mis ta omma füddames uskus kui teised
wandufid, füüs öhtkas ja lugges temma, kui
teised sedda teotufid ja laimufid, füüs olli
ta wait, kannatlik ja lahke, se läbbi andis